

kelt Skib, der tilhørte et Aktieselskab, som i de Aar, det havde bestaaet, havde udbetalt 2 pCt. til Aktionærerne, medens $\frac{1}{2}$ pCt. var gaaet til Konsulerne, altsaa Forretningen havde udbetalt en Femtedel af hele sit Overtid til Konsuler omkring i Berden. Ejerne maatte betale en Femtedel af, hvad Skibet tjente, til Konsulerne. De vedkommende Kaptajner kunne nu ikke indse, at de have haft nogen Nytte af denne Udbetaling, og de skulle dog kunne have nogen Mening om, hvorvidt de have haft nogen Gavn af, at $\frac{1}{2}$ pCt. af Forretningens aarlige Nettoindtægt gaar bort til denne gammeldags Afgift, som her er Tale om. Det er noget meget betydeligt, der saaledes udbetales til Konsulerne. Der blev nævnt den Gang i Landstinget et enkelt Dampskib, som i det Aar, der gik forud for denne Lovs Behandling, havde sparet i Konsulatsgebyrer 1192 Kr. Det er en stor Afgift for Skibsfarten, og den søles saa meget mere trykkende, ikke blot pefuniært for de enkelte Skibsredere, men ogsaa derved, at sikkert alle, Skibsførere som Skibsredere, ere enige om, ikke have nogen Jølelse af, at man virkelig faar noget for disse Penge. Thi Skibsføreren føler, at det, at der skal betales Konsulatsgebyrer, betyder ikke andet, end at naar Skibet kommer i Havn, saa aflevere de deres Papirer paa Konsulatskontoret, og naar man forlader Havnen, afhentes disse Papirer og samtidig betales Konsulatsgebyret. Det viste sig da ogsaa, at Medlemmer i Landstinget vare enige deri, f. Eks. udtalte det daværende Medlem, Grosjerer Harald Hansen, der havde Ordet ved første Behandling, at han vilde meget nødig give Lovforslaget sin Stemme, hvis man mente, at man skulde blive staaende ved disse Satser, og i den samme Retning talte andre Medlemmer, der havde Ordet, da ogsaa Medlemmer af den Side, jeg tilhører. Man var enig om, at det, som Ministeriet her havde foreslaaet, var et Skridt til at regulere den trykkende og meget betydelige Afgift, men at man var saa langt borte fra det, som skulde naas, at dette kun kunde betragtes som et rent foreløbigt Skridt. Denne Opfattelse fik sit Udtryk i Landstingsudvalgets Betænkning, hvoraf det maatte maa være mig tilladt at citere et Par Ord: „Udvalget mener, at vi bør se at komme til en hyderligere Nedsættelse af Konsulatsafgifterne end den, der er bragt i Forslag i Udkastet, og at man ved dens Regulering bør tage Hensyn til en Sammenligning ikke blot med Sverige og Norge, men navnlig ogsaa med England og Tyskland, hvor denne Afgift næppe er mere end henholdsvis omtrent $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{8}$ af

den her foreslaaede. Det viser altsaa, hvor betydelig vor Konsulatsafgift er, og hvor trykkende for den danske Skibsfart. I England er den kun $\frac{1}{8}$ af, hvad vor Konsulatsafgift var før 1888, i Tyskland kun $\frac{1}{8}$, hvortil kommer det meget væsentlige Moment, at Afgiften næsten fuldstændig bortfalder, naar Skibet anden Gang besøger en Havn. Jeg nævnte før et Eksempel paa, at et enkelt Dampskib i et Aar havde udbetalt 1192 Kr. i Konsulatsgebyrer, og det vil sige, at med de samme Rejser for Skibet vilde det nu, efter Loven af 1888, udbetale 964 Kr. i Konsulatsafgifter. Men havde dette Skib sejlet under engelsk Flag, vilde Konsulatsgebyrerne for netop de samme Rejser kun have været 55 Kr., og havde det været et tykt Skib, vilde den samme Afgift kun have udgjort 216 Kr. Vi ere altsaa trods Nedsættelsen af 20 pCt. saa langt over de Afgifter, som de Skibe have at betale, hvormed vi navnlig i den store Fart væsentlig maa konkurrere, navnlig de engelske og tyske Skibe, at der næsten ingen Sammenligning kan anstilles. Man gik i Landstinget ind paa Regeringens Forslag, netop fordi man mente, at dette kun var et rent foreløbigt Skridt, og at dette kun var noget, som man foreløbig kunde tage imod. Man indsatte netop derfor en Revisionsfrist, thi en saadan var ikke optagen i Forslaget, saaledes som det forelaa fra Regeringens Haand. Det blev bestemt, at denne Lov kun skulde gælde i 3 Aar, og at Forholdet skulde reguleres paa ny inden Udgangen af 1891 og samtidig nedsatte Udvalget den Bestemmelse, imod Regeringens Forslag, at den Erstatning, som skulde udbetales Konsulerne af Statskassen for den Forringelse af Indtægter, som Loven vilde medføre, kun skulde gælde i de 3 Aar indtil 1891. Regeringen havde foreslaaet, at denne Erstatning skulde vedblive at udbetales til alle de Konsuler, som havde faaet Udnævnelse, inden Loven af 1888 traadte i Kraft, saa længe som disse Konsuler vare i Funktion, men Udvalget fandt, at der ikke var Grund for Statskassen til at betale en saadan længe vedvarende Erstatning, og Regeringen gik ind paa denne Betragtning. Den ærede Udenrigsminister fandt sig i denne Bestemmelse, uagtet han udtalte, at det kun var med en Del Betænkelighed, at han gik ind paa, at disse Konsuler kun i 3 Aar skulde have Erstatning. Man vil altsaa se, at det Lovforslag, som der foreligger nu, ogsaa har finansiel Betydning, idet det betyder ca. 30,000 Kroners Udbetaling af Statskassen for næste Aar, og giver Konsulerne en Erstatning af Statskassen, hvorpaa de efter Loven af 1888 ingen Krav have. Loven bestemmer, at ud over 1891 kunne disse